

Prispievatelia

Stali sme sa prispievateľmi časopisu LA SPERANZA – magazín nielen pre pacientov s onkologickým ochorením.

Vážení čitatelia!

V rámci jedného z projektov z ekológie, som pred pár týždňami dostala možnosť napísať zopár riadkov do tohto časopisu. Píšem rada a tak ma táto ponuka potešila. Úsmev z tváre mi však zmizol vo chvíli, keď mi bolo povedané, že článok má byť na tému rakovina. Priznám sa, v prvom momente som sa zľakla a chcela som to odmietnuť, pretože som si akosi nevedela predstaviť o čom budem písať. Teraz, z odstupom času som celkom rada, že som túto príležitosť dostala a to hneď z viacerých dôvodov. Prvým z nich je práve fakt, že hoci rakovina je témou, ktorej sa každý z nás radšej oblúkom vyhne, myslím si, že by sa o onkologických ochoreniach malo viac hovoriť, už len z toho dôvodu, aby sa relatívne zdraví ľudia nebáli komunikovať s onkologickými pacientmi, Druhým dôvodom, prečo píšem tieto riadky je, že hoci ja sama ZATIAĽ nie som onkologický pacient, rakovina a v podstate všetko s ňou spojené sa ma až príliš týka. V našej blízkej rodine boli totiž piati onkologickí pacienti a momentálne bohužiaľ máme znova ďalších dvoch ľudí, ktorých sa rakovina už priamo dotkla. Je to moja teta a môj otec. Aby toho nebolo málo, dokonca aj moja mama mala pred zhruba pol rokom rakovinový nález. Nechcem nič zakríknúť, ale zatiaľ to vyzerá tak, že v jej prípade sa to lekárom podarilo včas podchytiť. Keďže onkologických pacientov v našej rodine rapídne pribúda, začala som sa viac zaoberať onkologickými chorobami, začala som čítať rôzne články s touto témou a tak som sa dostala aj k Balogu jednej mladej novinárky a mamy trojročného dievčatka. Až pri čítaní jej blogu som pochopila, ako sa asi cíti onkologický pacient. Vždy som vedela, že musí byť hrozné vedieť, že zrazu má človek obmedzený život a čas, ale až teraz som si uvedomila, aké to asi je, vstávať s vedomím, že neviete dňa ani hodiny, voľný čas ste zrazu nútení tráviť prevažne v posteli a v čakárni onkológie a ak náhodou aj nejaký ten voľný čas predsa len máte, nemôžete ho využiť tak, ako by ste si predstavovali, pretože vám spoločnosť robí bolesť. Okrem toho, že som lepšie pochopila pocity chorých, podarilo sa mi pochopiť aj veľa ďalších vecí spojených s rakovinou. U onkologických pacientov je úžasná sila a odhodlanosť s akou bojujú s chorobou, ktorá tak príšerne uberať sily. Hoci nie som chorá, som si takmer stopercentne istá, že ak by som bola na mieste onkologických pacientov, určite by som nemala toľko síl bojovať a nemala by som takú chuť žiť, ako tí, ktorých sa to týka.

Možno by som to nakoniec dokázala, ale v žiadnom prípade by som to nechcela zažiť. Je pre mňa veľmi náročné žiť s vedomím, že moji blízki sú v ohrození života a že nás môžu kedykoľvek opustiť. Preto si neviem a ani nechcem predstaviť seba na ich mieste, no viem, že rakovina si jednoducho nevyberá a je zbytočné polemizovať nad tým, prečo sa to stalo, keď si to nikto nezaslúži, pretože kým nebudú existovať lieky na túto pliaгу ľudstva, zostáva mi iba dúfať, že moji blízki sa vyliečia a že mne aj všetkým, ktorých sa zatiaľ osobne netýka sa aj vyhne.

Čo dodať na záver? Neviem... Keď som tieto riadky začala písať, myslela som si, že to v pohode zvládnem, ale naozaj rakovina nie je ľahkou témou a ani neviem ako, po lícach mi stekajú slzy. Spomenula som si na všetkých ktorých poznám a bojujú s rakovinou. Naozaj dúfam, že všetci, ktorí sú teraz onkologickými pacientmi raz a navždy odídu z tohto oddelenia zdraví a na to, čo museli prežiť, si už nebudú musieť ani spomenúť...

Zo srdca vám všetkým prajem veľa síl do boja a najmä, aby ten boj mal šťastný koniec.

S obrovským obdivom a úctou Barbora Kozárová